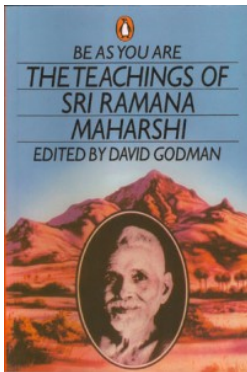

Haastattelu David Godmanin kanssa, tekijänä Rob Sacks, sivustolle www.realization.org

David Godman tunnetaan parhaiten kokoelmastaan Ramana Maharshin kirjoituksista "Be As You Are", josta on tullut suosittu referenssi suuren viisaan opetuksissa. Mutta harvat ihmiset tietävät, että David on kirjoittanut yhdeksän muuta kirjaa ja jokainen niistä on omalla tavallaan yhtä merkittävä. Kaksi näistä kirjoista on juuri julkaissut, tarjoamalla hyvän tekosyyin haastatteluun. Koska David asuu Tiruvannamalaisissa ja tämän verkkosivun toimittaja asuu New Yorkissa, haastattelu tehtiin sähköpostitse.

RS: Olet juuri julkaissut kaksi uutta kirjaa Ramana Maharshista. Voitko kertoa minulle jotain niistä?

Annamalai Swami huoneessaan Palakottussa

DG: 1980-luvun lopulla aloin kerätä henkilökohtaisia kertomuksia ihmisiltä, jotka olivat viettäneet aikaa Ramana Maharshin kanssa. Tarkoitukseni oli tehdä antologia kertomuksista, joita ei ollut aiemmin julkaistu. Alkuperäisen materiaalin löytämiseksi tein laajan tutkimuksen kirjoista, joita oli ilmestynyt useilla intialaisilla kielillä, mutta ei englanniksi. Löysin myös hyvää englanniksi kirjoitettua materiaalia, jota ei ollut koskaan julkaistu. Jossain vaiheessa tutkimuksen aikana menin tapaamaan Annamalai Swamia, Sri Ramanan palvojaa, joka oli ollut läheisessä yhteydessä hänen kanssaan monta vuotta. Hänen kertomuksensa

osoittautui niin mielenkiintoiseksi ja niin pitkäksi, että päädyin tekemään kokonaisen kirjan hänestä. Sitten menin Lucknown kaupunkiin haastattelemaan Papajia. Hänen tarinansa kiehtoi minua niin paljon, että vietin neljä vuotta Lucknowissa ja kirjoitin lopulta massiivisen 1200-sivuisen elämäkerran.

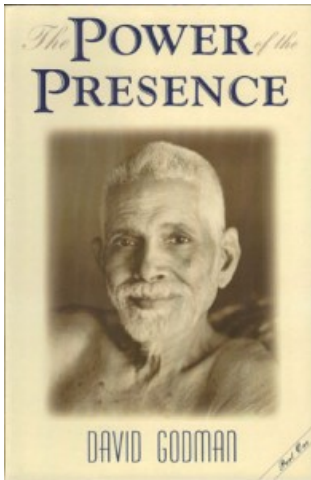
Alkuperäinen projekti jätettiin hautumaan ja palasin siihen vasta noin vuosi sitten. Olen muuttanut alkuperäisiä kriteerejä. Käytän nyt jo aiemmin julkaistua materiaalia. Koska suurin osa tästä aineistosta myydään kuitenkin harvoin Intian ulkopuolella, luulen, että näiden kirjojen muut kuin intialaiset lukijat, jopa Sri Ramanan palvojat, huomaavat, että suurin osa materiaalista on heille uutta.

RS: Mikä sai sinut käyttämään tätä lähestymistapaa Sri Ramanaa kohtaan?

Papajin kanssa Haridwarissa, 1993

DG: Sri Ramana merkitsee eri asioita eri ihmisille. Ei ole standardia Ramana Maharshia, joka olisi sama kaikille ihmisille. Häntä lähestyneet ihmiset toivat näkemyksensä mukanaan ja Bhagavan, joka oli ei-persoonaa, ei omannut omaa mieltä, suurensi ja heijasti takaisin kaiken häneen kohdistuvan henkisen energian. Joten, eri ihmiset näkivät hänet ja kokivat hänet monin eri tavoin. Jos haluaisin itse kirjoittaa Sri Ramanasta, minun pitäisi laittaa oma toimituksellinen näkemykseni kaikkien näiden erilaisten kokemusten ja vaikutelmien päälle. Joten ajattelin: ”Antaa ihmisten puhua omasta puolestaan. Antaa ihmisten kertoa, kuka heidän Ramanansa on.”

On olemassa kuvitteellinen etsivä nimeltä Hercule Poirot, joka esiintyy monissa Agatha Christien kirjoissa. Yhdessä tarinassa, kun hän oli täysin jumissa, hän vain aloitti puhumaan kaikille osallisille ja vietti useita tunteja kuunnellen heidän tarinoitaan. Poirotin teoria oli: "Jos annat ihmisten puhua itsestään tarpeeksi kauan, ennemmin tai myöhemmin he paljastavat itsensä".

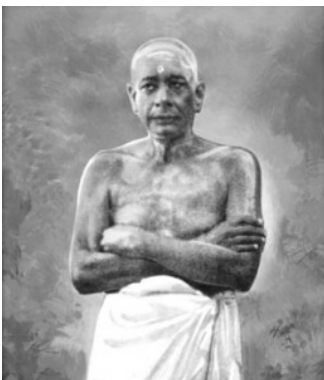
Tämä oli lähestymistapani. En halunnut muokata tai lyhentää kenenkään tarinaa. Päinvastoin, halusin tehdä siitä mahdollisimman yksityiskohtaisen. Joten annoin heidän vain puhua ja sanoa mitä he halusivat sanoa. Jos annat jollekin mahdollisuuden puhua kolmekymmentä sivua tai kirjoittaa suhteestaan Sri Ramaan, heidän on paljastettava keitä he ovat hyvin intiimillä tavalla. Tämä oli

päämääräni: saada galleria Sri Ramanan intiimeistä muotokuvista, joiden jokaisen on piirtänyt rakastavasti ihminen, jolla oli henkilökohtainen ja erittäin ainutlaatuinen näkökulma tähän upeaan olentoon.

RS: Voisitko kuvailla yhtä suosikkiosastoasi jommasta kummasta näistä kirjoista?

DG: Kun tein ensimmäisiä luonnoksia joistakin näistä luvuista 1980-luvulla, jaoin kopioita kaikille ystäväilleni Tiruvannamalin alueella. Pyysin kaikkia antamaan pisteitä yhdestä kymmeneen siitä, kuinka mielenkiintoisina he löysivät kunkin osion. Jotkut luvut, joista yksi henkilö antoi kympin, saavat nollan toiselta. Tämä kuvaa sitä, mitä juuri sanoin: jokaisella on erilainen käsitys siitä, kuka Sri Ramana on ja koska ihmiset suhtautuvat häneen eri tavoin, he reagoivat eri tavalla tarinoihin hänestä. Omat suosikkini eivät olleet niin suosittuja monien ystäväni keskuudessa.

Sivaprakasam Pillai

Nykyään on muotia olla hyvin positiivinen suhtautuessa henkisiin kokemuksiinsa. Ihmiset haluavat hypätä ylös ja alas ja huutaa: ”Olen vapaa! Olen vapaa!” Pidän parempana palvojan Sivaprakasam Pillain raikasta rehellisyyttä, joka oltuaan viisikymmentä vuotta Sri Raman kanssa valitti edelleen virheistään ja edistymisensä puutteesta. Tämä on henkilö, joka sai Bhagavanin kirjaamaan opetuksensa itsetutkimuksesta vuonna 1901. Ihailin hänen rehellisyyttään, nöyryyttä ja lahjomattomuuttaan myöntäessään, että hän ei vielääkään pystynyt hallitsemaan mieltään. Nautin myös joistakin Sri Raman opetuksista, jotka Sadhu Natanananda oli kirjannut. Hänen kirjansa osoittautui myös olemaan ei niin suosittu ystäväni keskuudessa.s

Tämä on ote, josta pidin erityisesti:

Eräs nainen, joka oli hyvin omistautunut, suoritti perinteisen rituaalin viisaiden palvomiseksi aina, kun hän tuli Bhagavanin luo saadakseen darshanin. Hän kumartui Bhagavanin edessä, kosketti hänen jalkojaan ja asetti sitten kätensä, jotka olivat koskettaneet Bhagavanin jalkoja, silmiinsä. Huomattuaan, että hän teki tämän päivittäin, Bhagavan kertoi hänelle yhtenä päivänä:

Sadhu Natanananda

Ainoa Korkein Itse, joka loistaa aina sydämässäsi todellisuutena, on Sadguru. Puhdas tietoisuus, joka loistaa sisäisenä valona ”minänä”, on hänen armolliset jalkansa. Pelkkä kosketus näihin [sisäisiin pyhiin jaloihin] voi antaa sinulle todellisen lunastuksen. Liittyminen heijastuneeseen tietoisuuteen [chitabhasa], joka on yksilöllisyyden tunteesi [jiva bodha], kanssa niihin pyhiin jalkoihin, jotka ovat todellinen tietoisuus, on jalkojen ja pään liitos, joka on sanan 'todellinen merkitys' asi [' ovat ', kuten mahavakyan' sinä olet '). Koska näitä sisäisiä pyhiä jalkoja voidaan koskettaa luonnollisesti ja lakkaamatta, sisäänpäin kääntyneen mielen avulla siihen sisäiseen tietoisuuteen, joka on oma todellinen luonteenne. Pelkästään tämä on oikea tapa poistaa sitoutumiset ja saavuttaa ylin totuus.

Arvostan ja kiitän kaikkia, jotka omistautuvat Bhagavanin muotoon, mutta samalla rakastan Bhagavanin puhdasta advaita vastausta tälle naiselle.

RS: Voimmeko ottaa hieman takapakkia? Voitko kertoa vähän taustastasi...yksityiskohtia perheestäsi ja siitä, kuinka kiinnostuit Ramana Maharshista?

Vanhempani Espanjan kodissaan 1980-luvulla

DG: Olen syntynyt vuonna 1953 Stoke-on-Trentissä, noin 300 000 asukkaan brittiläisessä kaupungissa, joka sijaitsee noin puolivälissä Birminghamin ja Manchesterin välillä. Isäni oli rehtori ja äitini oli fysioterapeutti, joka oli erikoistunut fyysisesti vammaisten lasten hoitoon. Molemmat vanhempani ovat kuolleet. Minulla on yksi sisko, joka on minua vuotta vanhempi. Hän on entinen ammatti vuorikiipeilijä, joka nyt opettaa vuoristo- ja erämaataitoja sekä johtaa toisinaan ryhmiä eksoottisiin ja pääsemättömiin paikkoihin. Nuorempi sisareni, nyt 43, opetti aiemmin yliopistossa Englannissa. Nykyään hän kuitenkin ilmeisesti viettää suurimman osan ajastaan arvioimalla eri korkeakouluissa tarjottavan koulutuksen tasoa.

Kävin koulua paikallisissa kouluissa ja vuonna 1972 voitin paikan Oxfordin yliopistoon, missä tein hyvin vähän akateemista työtä, mutta minulla oli valtavan hauskaa. Joskus toisen vuoden aikana siellä huomasin kiinnostuneeni yhä enemmän itämaisiin henkisiin perinteisiin. Minusta tuntui olevan tyydyttämätöntä nälkää tietää heistä, mikä johti suuriin kirjakauppalaskuihin, joita minulla ei todellakaan ollut varaa maksaa, eivätkä paljon tyydyttäneet minua.

Takana seisomassa nuorin veljeni, siskoni Megan ja hänen miehensä Michael. Geraldine, vanhin siskoni istuu vieressäni. Kuva on perhelomalta Luoteis-Espanjasta.

Sitten eräänä päivänä otin kotiin kopion Arthur Osbornen teoksesta Ramana Maharshin opetukset omin sanoin. Ramanan sanojen lukeminen ensimmäistä kertaa vaiens minut täysin. Mieleni lakkasi esittämästä kysymyksiä ja lopetti henkisen tiedon etsinnän. Jotenkin tiesi löytäneensä etsimänsä. Minun on selitettävä tämä kunnolla. Ei ollut, että olin löytänyt uuden ajattelun, johon uskoin. Se oli enemmän kokemusta, jossa minut vedettiin hiljaisuuden tilaan. Tuossa hiljaisuuden tilassa tiesin suoraan ja intuitiivisesti, mihin Ramanan sanat viittaavat ja osoittavat. Koska tämä tila itsessään oli vastaus kaikkiin kysymyksiini ja kaikkiin mahdollisiin nouseviin kysymyksiini, kiinnostus löytää ratkaisuja muualta katosi.

Oletan, että luin kirjan iltapäivällä, mutta siihen mennessä, kun panin sen pois, se oli täysin muuttanut tapaa, jolla katselin itseäni ja maailmaa. Kokemukseni saivat minut ymmärtämään, kuinka kelvottomat olivat akateemiset tekniikat tiedon hankkimiseksi ja arvioimiseksi. Saatoin nähdä, että koko akateeminen yhteisö perustui jonkinlaiseen reduktionismiin: erotettiin jotakin suurta pieniksi komponenteiksi ja tehtiin sitten johtopäätöksiä siitä, kuinka 'iso joku' todella toimii. Se on järkevä lähestymistapa mekaanisten asioiden, kuten autojen moottorin, ymmärtämiseen, mutta ymmärsin - ja tiesin suoran kokemuksen kautta -, että se oli turha keino saada ymmärrys itsestämme ja maailmasta, jossa näytämme olevan.

Kaksi siskoani ja Martin, Geraldinen aviomies

Kun kävin läpi akateemisia oppikirjojani saatuaani nämä kokemukset, koin niin suurta vastustusta niiden sisältöä ja niiden taustalla olevia oletuksia vastaan, että tiesin, etten pysty enää edes lukemaan niitä, vain opiskellakseni niitä tenttien suorittamiseksi. Se ei ollut intellektuaalinen arvio niiden merkityksettömydestä; se oli pikemminkin sisäelöllinen inho, joka fyysisesti esti minua lukemasta enemmän kuin muutaman rivin. Jäin pois viimeisenä vuonna Oxfordista, menin Irlantiin Ramana-kirjojani kanssa ja vietin noin kuusi kuukautta Ramanan opetusten lukemiseen ja harjoitteluun itsetutkimus tekniikan avulla.

Olin juuri perinyt pienen summan isoäidiltäni, joten minun ei tarvinnut työskennellä sinä vuonna. Vuokrasin pienen talon maaseudulla, kasvatin omaa ruokaa ja vietin suurimman osan ajastani meditoimalla. Tämä oli vuosi 1975. Tuon vuoden lopulla maanomistaja omi takaisin talonsa ja lähdin Israeliin. Halusin mennä jonnekin aurinkoiseen ja lämpimään talveksi ja palata sitten Irlantiin seuraavana keväänä. Työskentelin kibbutzilla Kuolleenmeren rannalla ja päädyin siellä ollessani tekemään nopean matkan Intiaan ja Ramanasramamiin ennen kuin palasin takaisin Irlantiin. Selvitin kustannukset ja tajusin, että minulla ei ollut varaa siihen, ellei toiset 200 puntaa ilmesty jostakin. Päätin, että jos Bhagavan haluaisi minun menevän Intiaan, hän lähettäisi minulle rahat. Sain viikon sisällä isoäitini lakimieheltä kirjeen, jossa sanottiin, että hän oli juuri löytänyt

joitakin hänen omistamia osakkeita ja että minun osuuteni niistä olisi 200 puntaa. Tulin Intiaan olettaen olevani siellä kuusi viikkoa ja olen siitä lähtien ollut täällä enemmän taikka vähemmän.

RS: Olen aina ihmetellyt nimeäsi. Onko Godman (Jumala mies) syntymännimesi, vai oletko vaihtanut sen?

DG: Se on sukunimeni. Minulla ei ole koskaan ollut tarvetta vaihtaa sitä, eikä kukaan ole koskaan tarjonnut minulle toista nimeä.

RS: Kerroit, että vietit kuusi kuukautta harjoittamalla itsetutkimusta Sri Ramanan kirjojen lukemisen perusteella. Pystyitkö saamaan hyvän ymmärryksen menetelmästä lukemasi perusteella? Kysyn, koska tämä näyttää olevan vaikeaa useimmille ihmisille. Pitikö sinun muuttaa käsityksiäsi myöhemmin, kun menit Sri Ramanasramamiin?

Arthur Osborne

DG: Minulla oli vaikea harjoittaa itsetutkimusta pelkästään lukemalla kirjoja, koska minulla ei ollut paljon aineistoa. Minulla oli tuolloin vain Arthur Osbornen kolme kirjaa Ramanasta. Vaikka ne selittivät useimmat opetusten näkökohdat melko hyvin, en usko, että Osborne tiesi paljon itsetutkimuksesta. Hän tuntui ajattelevan, että keskittyminen rintakehän oikealla puolella sijaitsevaan sydämeen harjoittaen samalla itsetutkimusta oli olennainen osa prosessia. Kun luin myöhemmin Bhagavanin vastauksia kirjoista, kuten ”Keskusteluissa Sri Ramana Maharshin kanssa” ja ”Päivä päivältä Bhagavanin kanssa”, tajusin, että hän neuvoi nimenomaan tätä käytäntöä vastaan. Kaiken kaikkiaan sain kuitenkin hyvän pohjan näistä kirjoista.

Minulla oli intohimo tehdä harjoitusta ja syvä usko Bhagavaniin. Mielestäni tämä toi Bhagavanilta armon ja piti minut oikealla tiellä. Jos asenne on oikea ja jos harjoittelu on riittävän intensiivistä, sillä ei ole väliä mitä teet meditoidessasi. Tahdon ja tarkoituksen puhtaus vie sinut oikeaan paikkaan.

RS: Jos joku haluaisi oppia harjoittamaan itsetutkimusta, mitä heidän tulisi lukea?

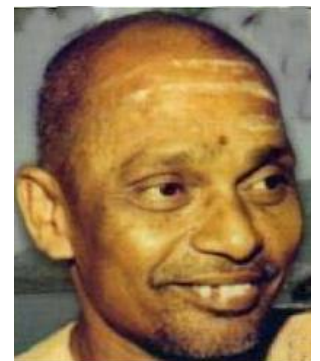
DG: En tiedä mitä kirjaa suosittelisin uusille ihmisille, jotka haluavat aloittaa itsetutkimuksen. ”*Be As You Are*” on ehdottomasti hyvä alku, koska se on suunniteltu länsimaalaisille, joilla ei ole aiemmin ollut kokemusta Bhagavanista ja hänen opetuksistaan.

Sadhu Om

On myös Sadhu Omin kirja: ”Sri Ramanan polku”, ensimmäinen osa. Se on paikoin hieman dogmaattinen, mutta se kattaa kaikki perusasiat. Itsetutkimus on vähän kuin uinti tai polkupyöräily. Et oppi sitä kirjoista. Opit sen tekemällä sitä uudestaan ja uudestaan, kunnes saat sen oikein.

RS: Voisitko kuvailla lyhyesti, millaista elämäsi on ollut Tiruvannamalaissa? Mitä työtä olet tehnyt Sri Ramanasramamissa?

DG: Vietin ensimmäiset kahdeksantoista kuukautta vain meditoiden, harjoittamalla itsetutkimusta ja kävellen toisinaan Arunachalan ympäri. Vuonna 1978 aloin tehdä vapaaehtoistyötä Sri Ramanasramamille. Hoidin heidän kirjastoaan vuosina 1978 - 1985, toimitin heidän lehteä lyhyen ajan ja vuodesta 1985 lähtien olen tehnyt tutkimustyötä

kirjojani varten. 1980-luvun lopulla ja 90-luvun alussa vietin myös huomattavasti aikaa Lakshmana Swamyn ja Saradamman puutarhan hoitamisessa.

Saradamman kanssa hänen puutarhassaan, 1990-luvun alkupuoli

He ostivat maata Tiruvannamalaista vuonna 1988 ja päädyin auttamaan heitä sen kehittämässä. Vuonna 1993 kävin Lucknowissa ja vietin neljä vuotta Papajin kanssa, missä kirjoitin kirjasarjan ”Nothing Ever Happened”. Palattuaani Tiruvannamalain alueelle vuonna 1997 olen kirjoittanut ja tutkinut uusia kirjoja Ramanasta.

RS: Kuinka olet elättänyt itsesi kaikki nämä vuodet Intiassa?

DG: En ole elättänyt. Armo tuki minua. Olen huomannut, että jos annat kaiken aikasi Jumalalle ja hänen töilleen, niin hän huolehtii sinusta. Tulin tänne mukanani 500 dollarilla vuonna 1976. En ansainnut rahaa kaksikymmeneen vuoteen, mutta minulla oli aina tarpeeksi elämistä varten. Kunnes lähdin Lucknowista, annoin kaikista kirjoistani saadut tulot eri organisaatioille, jotka tukivat minua kirjoittaessani niitä.

Kun tulin ensimmäisen kerran Arunachalaan, rakastuin paikkaan ja halusin pysyä niin kauan kuin pystyin. Tiesin, että minulla ei ollut paljon rahaa, mutta halusin saada sen kestäväksi niin kauan kuin mahdollista. Päässäni tikitti mittari: Minulla on näin paljon rahaa, käytän sitä näin paljon päivässä ja se tarkoittaa, että olen täällä niin ja niin monta päivää. Nuo numerot, yhtälöt olivat mielessä koko ajan. Sitten eräänä päivänä, kun tein Arunachalan pradakshinaa, kaikki tuo loppui. Se ei ollut henkinen päätös. Lopetin kävelyn, käännyin kohti mäkeä. Tiesin tuolloin, että mikä tahansa valta oli tuonut minut tänne, pitää minut täällä, kunnes sen tarkoitus on päättynyt ja että kun oli aika mennä, ei ole väliä olenko minä miljonääri vai en, minun pitäisi lähteä. Siitä lähtien lopetin rahasta huolehtimisen. Aikana, jolloin olin huolissani rahasta, kulutin vain kaiken. Kun lopetin huolehtimisen, täysin vieraat ihmiset tulivat luokseni ja antoivat minulle rahaa. Aina kun tarvitsin rahaa, rahaa ilmestyi vain tyhjästä.

RS: Voitko antaa esimerkin siitä, kuinka se tapahtui?

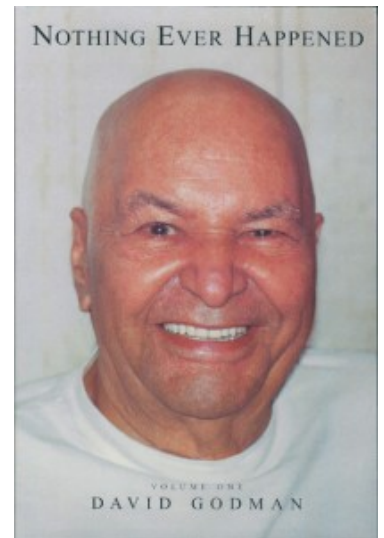
DG: Kun päädyin vapaaehtoisesti huolehtimaan Lakshmana Swamyn maasta 80-luvun lopulla, minulla oli noin 20 dollaria nimelläni. Joku Kanadasta, jonka kanssa olin puhunut noin kymmenen minuuttia kaksi vuotta aiemmin, nousi sängystä ja tunsu yhtäkkiä, että hänen pitäisi antaa minulle rahaa. Hän lähetti minulle 1000 dollaria, joka riitti saamaan puutarhan käyntiin. Asuin niin vuosia. Kun työskentelet Guruille, Jumala maksaa laskut. Se on joka tapauksessa minun kokemukseni. Papaji rohkaisi minua aloittamaan työskentelyn itseäni varten. Hän oli itse perheen elättäjä, joka vietti vuosikymmeniä perheen tukemisessa. Hän ei yleensä antanut kenenkään luopua maallisesta elämästään ennen eläkeikää, joka on Intiassa noin 55 vuotta.

Kun aloitin ”Nothing Ever Happened” kirjan tekemisen, oletin, että kaikki tuotot menisivät hänelle tai jollekin organisaatiolle, joka mainosti hänen opetuksiaan. Tutkimuksen aikana hän kuitenkin ilmoitti minulle, että hän halusi minun hyväksyvän rojalit kirjan myynnistä.

Nykyään minua ei tue mikään instituutio, joten julkaisen omia kirjojani ja elän tuloillani, joiden minun on sanottava olevan minimaaliset. Voin elää melko mukavasti kolmannen maailman maassa, kuten Intiassa, mutta jos yrittäisin elää Amerikassa sen perusteella, mitä ansaitseen kirjoistani, olisin useita tuhansia dollareita vuodessa köyhyysrajan alapuolella.

RS: Minkälaisen vaikutelman tunnet Arunachalan läheisyydessä?

DG: Arunachala toi minut tänne samalla tavalla kuin se toi Ramanan tänne. Ja se on pitänyt minut täällä suurimman osan viimeisten 25 vuoden aikana.

Nisargadatta Maharaj huoneessaan

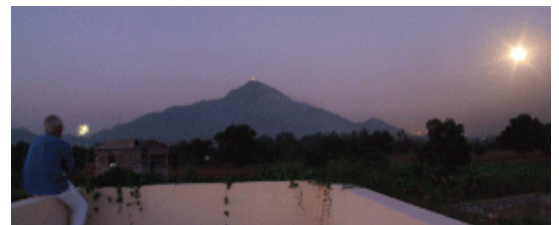

Olen toisinaan ollut opettajien kanssa muissa paikoissa: Nisargadatta Maharaj Bombayssa, Lakshmana Swamy Andhra Pradeshissa, Papaji Lucknowissa, mutta Arunachala on aina tuonut minut takaisin tänne jälkeinpäin. Se on minun henkinen painopisteeni. Voin yrittää olla jossakin muualla, jos minusta tuntuu olevansa siitä henkisesti hyötyä, mutta kun lopetan ponnistelun, Arunachalan luonnollinen veto saa minut takaisin tänne. Se on ainoa paikka maailmassa, jossa tunnen oloni todella kotoiseksi.

Arunachala on houkutelut ihmisiä jo yli 1500 vuotta. Ramana tykkäsi siteerata noin 500 vuotta sitten elänyttä pyhimystä, joka kirjoitti yhdessä säikeistään, ”Arunachala, sinä vedät puoleesi kaikki ne, jotka ovat rikkaita jnana tapasissa. Jnana tapas voidaan kääntää vapautumista etsivien äärimmäisiksi ponnisteluiksi.

Arunachala Deepam, kuva katoltani.

Nykyään on kymmeniä opettajia, jotka kiertävät maailmaa ja kertovat kokemuksistaan ja opetuksistaan. Monet heistä jäljittävät aikajanansa Ramana Maharshiin, Papajin kautta. Ja mistä Ramana Maharshin valta ja auktoriteetti tuli? Arunachalasta, hänen omalta gurultaan ja jumalasta. Hän totesi nimenomaan, että Arunachalan voima johti hänen omaan Itseoivallukseensa. Hän kirjoitti runoja, jotka korostavat sen suuruutta ja viimeisen 54 vuoden aikana elämästään hän ei koskaan liikkunut yli puolentoista kilometrin päähän sen juurelta. Joten, Arunachalan voima on todellinen voiman lähde, joka nyt ilmestyy 'advaita-lähettiläinä' kaikkialla maailmassa.

Minulle tämä on maailman suuri voimapaikka. Arunachala on vapauttanut useita edistyneitä etsijöitä muutaman viime vuosisadan aikana ja sen säteilevä voima on edelleenkin tänä päivänä majakkana niille, jotka haluavat selvittää keitä he todella ovat.

RS: Onko ollut eläviä ihmisiä, joita pidit guruinasi tai joilla oli erityisen voimakas vaikutus sinuun hengellisesti?

Lakshmana Swamy

DG: Mielestäni neljä hengellistä avainhenkilöä olisi Lakshmana Swamy, Saradamma, Nisargadatta Maharaj ja Papaji. Minun on lisättävä Ramana Maharshi tähän luetteloon, vaikka en ole koskaan tavannut häntä hänen ollessaan elossa. Tunnen hänet yhtä vahvasti, kuin minkään toisen opettajan. Itse, joka sai muodon Ramana Maharshina on Guruni. Hän sytytti valaistuksen lampun muutamaa hänen palvojansa sydämeen ja kun istun näiden olentojen läsnä ollessa, vastaanotan loistetta, Ramana Maharshin valoa heidän läpi. Joten en sano, että Gurullani on tietty muoto. Sanon, että Arunachalan valo ilmeni Ramanassa ja että hänen kauttaan se välitettiin Lakshmana

Swamylle, Papajille ja Saradammalle. Kun paistattelen heidän valossaan, kylven elävässä, välittävässä Arunachala-Ramanin valossa.

Nisargadatta ei kuulu tähän aikajanaan, mutta hän oli erittäin hyödyllinen elämässäni 1970-luvun lopulla ja 80-luvun alkupuolella. Menin tapaamaan häntä niin usein kuin pystyin. Hän kertoi toistuvasti minulle "olet tietoisuus" ja muutamana harvinaisena, loistavana hetkenä ymmärsin mitä hän puhui. Hän ei vain antanut minulle tietoa; hän kuvasi sen sijaan omaa tilaani, omaa kokemustani siinä hetkessä. Se oli hänen tekniikkansa. Hän puhui loputtomasti Itsestä, kunnes tajusit yhtäkkiä suoraan: "Kyllä, olen tämä juuri nyt."

RS: Oletko tehnyt muita harjoituksia, kuin Sri Ramanaan liittyviä?

DG: En. Siitä hetkestä, kun kohtasin Bhagavanin ja hänen opetuksensa 1970-luvulla, en ole koskaan ollut kiinnostunut muista opetuksista tai harjoituksista.

RS: Mietin usein, ymmärtävätkö länsimaalaiset ihmiset väärin Ramana Maharshin. Mitkä ovat yleisimmät väärinkäsitykset hänen opetuksistaan?

DG: En ole varma kuinka paljon ymmärrystä Ramana Maharshista ja hänen opetuksistaan on lännessä. Hän on ikoninen hahmo suurelle joukolle ihmisiä, jotka seuraavat jonkinlaista henkistä polkua. Luulen, että monille ihmisille hän edustaa kaikkea Hindu Guru -perinteen parasta, mutta näin sanoessani mielestäni hyvin harvat ihmiset tietävät hänestä paljon ja vielä harvemmillä on hyvä käsitys hänen opetuksistaan. Nykyään ei kovin moni lue kirjoja hänestä – tiedän sen yrittäessään myydä omiani - ja vielä harvemmat tunnustaisivat olevansa hänen palvojansa. Mielestäni edes ne ihmiset, jotka tulevat käymään Ramanasramamiin ovat hyvin vähän kiinnostuneita hänen opetuksistaan. Nykyään monet ihmiset, jotka tänne tulevat ovat hengellisiä turisteja, pyhiinvaeltajia, jotka vain matkustavat ympäri Intiaa ja tarkistavat kaikki eri asramit ja opettajat. Noin kaksikymmentä vuotta sitten tapasin ulkomaalaisen, joka oli tullut asramiin tiedustellakseen kuinka itsetutkimusta tehdään oikein. Useiden päivien ajan hän ei löytänyt ketään, joka harjoittelisi sitä, edes Ramanasramamista. Ihmiset, joilta hän kysyi asramin toimistossa, kertoivat hänelle vain, että osta asramin julkaisuja ja selvittävän niistä, kuinka se tehdään. Lopulta hänellä oli mielestään hyvä idea. Hän seisoi meditaatiosalin ovella Ramanasramamissa, jossa Sri Ramana asui yli kaksikymmentä vuotta ja kysyi kaikilta, jotka tulivat ulos, kuinka harjoittaa itsetutkimusta. Kävi selväksi, ettei kukaan sisällä olleista ihmisistä harjoittanut itsetutkimusta. He tulivat yksitellen ulos ja sanoivat: "Minä tein jappaa" tai "tein vipassanaa" tai "tein Tiibetin visualisointeja."

Kuinka voi olla väärinkäsityksiä ihmisten keskuudessa, jotka eivät ole koskaan edes vaivautuneet selvittämään opetuksia taikka toteuttamaan niitä käytännössä?

RS: Luulen, että jotkut ihmiset, jotka nyt opettavat lännessä aiheuttavat väärinkäsityksiä hänen opetuksistaan. Jotkut heistä näyttävät sekoittavan nondualismin ja epäitsekkyyden tunteet itseovallukseen. Koska monet näistä opettajista jäljittävät aikajanansa takaisin Sri Ramanaan, heidän oppilaansa projisoivat näiden opettajien ajatukset Sri Ramanaan. Mitä ajattelet tästä?

DG: Mitkä ovat Sri Ramanan opetukset? Jos kysyt ihmisiltä, jotka ovat perehtyneet hänen elämäänsä ja työhönsä, saatat saada useita vastauksia, kuten advaita tai itsetutkimus. En usko, että Sri Ramanan opetukset olivat uskomusjärjestelmä tai filosofia, kuten advaita, tai käytäntöä, kuten itsetutkimus.

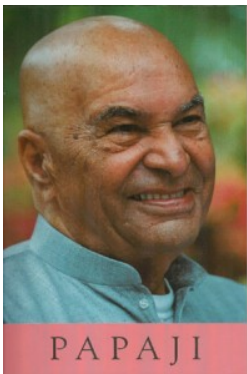
Sri Ramana itse sanoi, että hänen pääopetuksensa oli hiljaisuus, jolla hän tarkoitti sanatonta voiman ja armon säteilyä, jota hän säteili koko ajan. Hänen sanansa, hän sanoi, olivat ihmisille, jotka eivät ymmärtäneet näitä todellisia opetuksia. Kaikki, mitä hän sanoi, oli siis eräänlainen toisen tason opetus ihmisille, jotka eivät kyenneet hajottamaan käsitystään 'minästä' hänen voimakkaassa läsnäolossaan. Saatat ymmärtää hänen sanansa tai ainakin kuvitella niin, mutta jos luulet näiden sanojen olevan hänen opetuksiaan, olet todella ymmärtänyt hänet väärin.

RS: Jotkut hänen puhutun opetuksensa näkökohdista vaikuttavat olevan ainutlaatuisia. Esimerkiksi hänen viittauksensa sydänkeskukseen rinnan oikealla puolella. Hän sanoi, että tämä oli 'minän' lähde ja paikka kehossa, johon 'minä' tunteen piti palata, jotta oivaltaminen tapahtuisi. Ihmiset, jotka puhuvat hänen opetuksistaan lännessä, tuntuvat harvoin mainitsevan tämän asian.

DG: Myöskään Ramana ei maininnut sitä usein. Muutaman kerran, kun häneltä kysyttiin siitä, hän sanoi, että on tärkeämpää saada Itsen kokemus kuin löytää se jostain tietystä kehon osasta. On totta, että kukaan häntä ennen tulleista opettajista ei koskaan maininnut tätä, mutta en sanoisi, että tämä on tärkeä näkökohta hänen opetuksissaan. En myöskään sanoisi, että tämän tiedon saaminen on välttämätöntä, jotta voimme kokea Itsen.

RS: Kuinka valitsit aiheet kolmelle elämäkertomuksellesi?

Papaji haastattelu, kirja sisälsi ensimmäisen elämäkeran Papajista

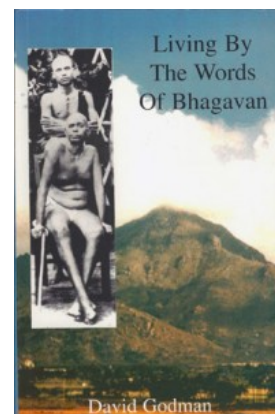

DG: Kahdessa kolmesta tapauksesta kohdehenkilöt valitsivat minut. Kun menin Lakshmana Swamyn asramaan 1980-luvun alkupuolella, hän pyysi minua kirjoittamaan lyhyen elämäkertomuksen Saradammasta, projektista, joka lopulta muodostui kirjaksi heidän molempien elämäkertomuksista. Muutama vuosi myöhemmin, kun kirjoitin viidenkymmenen sivun kertomuksen Papajin kokemuksista Ramanan kanssa ajatuksena käyttää sitä kirjassa Ramanan opetuslapsista, Papaji piti siitä niin paljon, että kutsui minut takaisin Lucknowiin tekemään täydellisen elämäkerran hänestä. Kolmannen elämäkerran suhteen lähestyin Annamalai Swamia 1980-luvun lopulla, toivoen haastattelevan häntä saadakseen riittävästi materiaalia saman kirjan lukuun, jossa aion tuoda esille Papajin kertomuksen. Hänen tarinansa osoittautui niin innostavaksi, niin yksityiskohtaiseksi, toisin kuin mitä olin kohdannut Ramana-kirjallisuudessa, että se laajeni pian kirjanpitäiseksi projektiksi.

Oikealla: Living by the Words of Bhagavan, Annamalai Swamin elämän tarina

RS: Kaikki nämä ihmiset tuntuvat olevan itseoivaltaneita. Valitsitko heidät tästä syystä? Kuinka tiesit, että he ovat itseoivaltaneita?

DG: Yksinkertainen vastaus on, että kukaan, joka ei ole jnani, ei voi oikeasti kertoa kuka on tässä tilassa, enkä väitä olevani itse tässä tilassa. Ramana sanoi ihmisille, että se rauha, jota he tuntevat tällaisten olentojen luona, on hyvä tunnusmerkki siitä, että ihminen on valaistuneen olennon läsnäolossa, mutta tämä on tunnusmerkki, ei todiste.

Lakshmana Swamy

Kun menin ensimmäistä kertaa tapaamaan Lakshmana Swamyä 1970-luvun lopulla, en mennyt sinne aikomukseni arvioida häntä. Mutta heti kun katsoin hänen silmiinsä, jokin sisälläni sanoi: 'Tämä mies on jnani'. Mikään ei ole koskaan saanut minua epäilemään ensimmäistä vaikutelmaa. En tiedä kuinka päädyin tähän johtopäätökseen, koska minulla ei ollut koskaan ollut tällaista tunnetta kenenkään muun kanssa. Joku sisälläni vain tiesi. Siihen asti, kunnes tapasin hänet, olin meditoinut intensiivisesti suurimman osan päivästä noin 18 kuukauden ajan. Mieleni oli melko hiljainen suurimman osan ajasta ja tunsin todella, että edistin hyvin tielläni kohti itseoivallusta. Kuitenkin, muutaman sekunnin kuluessa siitä,

kun Lakshmana Swamy oli katsellut minuun, olin sellaisessa liikkumattomassa ja rauhan tilassa, joka ylitti kaiken, mitä olin kokenut omilla ponnisteluillani. Tuo yksi darshan osoitti minulle tehokkaasti inhimillisen Gurun tarpeen ja se osoitti minulle myös, että Ramana-linjassa oli edelleen elossa ihmisiä, joilla näytti olevan sama voima ja läsnäolo, kuin mistä olin lukenut niin monessa Ramanasramam-kirjassa. Tuosta päivästä lähtien suuri osa elämästäni ja energiastani on ollut omistettu palvelemaan sellaisia olentoja ja kirjoittamaan heidän elämästään ja opetuksistaan.

RS: Mikä on itseoivallus? Termit 'välähdys' ja 'heräämiskokemus' ilmestyvät ”*Nothing Ever Happened*”-kirjassa. Keksitkö nämä termit? Mikä on välähdyksen tai heräämisen kokemuksen ja itseoivalluksen välinen suhde?

DG: Sanoisin, että itseoivallus on se, mitä jää jäljelle, kun mieli kuolee peruuttamattomasti Sydämessä. Sydän ei ole tietty paikka kehossa. Se on muodoton Itse, kaiken ilmentymisen lähde ja lähtökohta. Itseoivallus on pysyvää ja peruuttamatonta. Epäilen myös, että se on melko harvinaista. Monilla ihmisillä on ollut välähdyksiä tai väliaikaisia kokemuksia olotilasta, jossa mieli, yksilöllinen 'minä', lakkaa tilapäisesti toimimasta, mutta en usko, että maailmassa on monia ihmisiä, joiden 'minä' on kuollut.

Papajilla oli tapana sanoa: 'Se, mikä tulee ja menee, ei ole totta. Jos sinulla on ollut kokemus, joka tuli ja meni, se ei ollut Itsen kokemus, koska Itse ei koskaan tule ja mene. "

Mielestäni tämä on mielenkiintoinen kommentti. Jos se on totta, se tarkoittaa, että suurin osa heräämiskokemuksista on vain uusia mielentiloja. Vain kun mieli kuolee kokonaan, eikä koskaan nouse, Itse loistaa todella meidän omana luonnollisena tilanamme.

Termit 'välähdykset' ja 'heräämiskokemukset', joihin viittaatte, ovat väliaikaisia. Ne tulevat ja menevät, koska 'minä' ei ole lopullisesti hävinnyt. Vahva Guru saattaa pystyä antamaan välähdyksen Itsestä melkein kenelle tahansa, mutta hänellä ei ole valtaa tehdä siitä pysyvä. Jos henkilöllä on mieli, joka on täynnä haluja, ne nousevat jälleen ja peittävät tuon välähdyksen.

RS: Onko länsimaalaisilla yleensä liioiteltu käsitys näiden alustavien kokemusten merkityksestä?

DG: Kun näitä väliaikaisia mieli-on-poissa tiloja koetaan, ihmiset voivat liioitella niiden merkitystä suuresti, koska ajattelevat saavuttaneensa pysyvän valaistumisen. Mutta useimmissa tapauksissa itsetärkeyden tunne katoaa kokemuksen mukana.

Nisargadatta Maharaj

RS: Luulen, että olet siteerannut Papajia sanomalla, että hän tapasi koko elämänsä aikana vain kaksi itseoivaltanutta ihmistä, Sri Ramanan ja espanjalaisen papin. Mutta hän tapasi myös Nisargadatta Maharajin. Tarkoittaako tämä, että hän ei uskonut Maharajin olleen itseoivaltanut? Voitko valaista tätä asiaa?

DG: Kun keskustelin ensimmäisen kerran Papajin kanssa vuonna 1992, kysyin häneltä, kuinka monta jnania hän oli tavannut elämässään. Hän raaputti päätään ja keksi kolme nimeä: Ramana Maharshi, sufi-pir, jonka hän tapasi Madrasissa ja Tiruvannamalaissa ja vaeltava mahatma, joka asui Tiruvannamalain ja Bangaloren välisissä metsissä. Kun tunsin hänet paremmin, hän lisäsi joskus nimiä luetteloon ja Nisargadatta

Maharaj oli yksi heistä. Hän kävi tapaamassa häntä useita kertoja 1970-luvulla ja oli erittäin vaikuttunut hänestä. Myös J. Krishnamurti pääsi luetteloon, vaikka Papaji ei ajatellut suuria hänestä opettajana. Espanjan pappi ei koskaan esiintynyt luettelossa. Papaji sanoi hänen olleensa paras kristitty, jonka hän on koskaan tavannut, mutta hän ei koskaan sanonut hänen olleen valaistunut.

Kävelyllä Papajin kanssa Lucknown eläintarhassa

Tämä luettelo saattoi laajentua tai supistua hänen mielialansa tai muistinsa mukaan, mutta se ei koskaan ylittänyt seitsemää. Nämä olivat kaikki ihmisiä, jotka hän oli tavannut matkoillaan. Minusta kiinnostavaa oli se, että hän ei koskaan sisällyttänyt ketään omista opetuslapsistaan tähän pääluetteloon, laiminlyönti, joka voi johtaa päättelemään, ettei kukaan hänen opetuslapsistaan ollut todella saavuttanut jnanien lopullista sahaja tai luonnollista tilaa. Tämä on sekä mielenkiintoista että paradoksaalista, koska hän sanoi monille hänen opetuslapsilleen erittäin kategorisesti: 'Sinä olet valaistunut. Olet vapaa.' Kun kirjoitin hänen elämäkertansa, löysin useita tuhansia kirjeitä, jotka Papaji oli kirjoittanut palvojilleen ympäri maailmaa. Sanoisin, että ainakin viisikymmentä heistä voisi sisältyä käsinkirjoitettuun kirjeeseen Papajilta, jossa heitä onnitellaan valaistumisestaan.

Suurimmassa osassa tapauksia nämä kokemukset olivat väliaikaisia. Mietin usein, miksi Papaji oli niin innostunut näistä väliaikaisista kokemuksista ja monet muut ihmiset tunsivat samalla tavalla. Monet ihmiset kysyivät häneltä tästä, mutta en tiedä ketään, joka sai suoraa vastausta, mukaan lukien minä. Kun kysyin häneltä tästä ilmiöstä, hän sanoi, että hän eli hiljaisuudessa ja kun hiljaisuus puhui, se sanoi aina sopivimman asian, vaikka se ei välttämättä olisikaan oikein. Hän lisäsi: "Olen viettänyt koko elämäni tuossa hiljaisuudessa. Olen oppinut luottamaan siihen, mitä se sanoo."

Tässä lausunnossa epäsuorasti tunnustetaan, että Papaji kertoi joskus ihmisille, että he ovat valaistuneita, vaikka näki selvästi, etteivät he ole. Hän luotti näiden lausuntojen lähteeseen, mutta hän ei voinut koskaan antanut hyvää selitystä, miksi hiljaisuus sai hänet sanomaan näitä asioita.

Istumassa Papajin kanssa Haridwarissa, 1993

RS: Tässä on lukijan kysymys, jonka välitän sinulle: 'Papaji sanoo, että ainoa asia, joka on tehtävä, on lopettaa kaikki yrittäminen. Kun tämä tapahtuu, on hiljaisuus ja egottomuuden tunne. Mutta onko siinä tilassa mahdollista kysyä "Kuka minä olen?" ja löytää tarkkailija, jonka lähde on vielä löytämättä. Toisin sanoen, siinä tilassa näyttää siltä, että itsetutkimusta tarvitaan edelleen. Tarkoittaako tämä, että Papaji opettaa jotain erilaista, kuin Ramana Maharshi?

"Mikä on yhteys tämän vaivattoman tilan ja sydämessä pysymisen tilan välillä?"

DG: Kun Papaji sanoi satsangissa "Älä tee yritystä", hän koitti saattaa hänen edessään olevan mielestä vapaaseen tilaan, jossa ei ole tarpeen tai mahdollista ponnistella, koska 'minä' on väliaikaisesti poissa. Hän ei yrittänyt asettaa henkilöä puoliväliin, jossa tarvitaan lisäponnisteluja.

Tässä on sinulle paradoksi. Ramana Maharshi oivalsi itsensä ilman vaivaa, ilman kiinnostusta siitä ja ilman harjoittelua ja vietti loput elämästään kertoen ihmisille, että heidän on jatkuvasti ponnistettava valaistuksen hetkeen asti. Papaji vietti neljänneksen vuosisadan tekemällä japaa ja

meditaatiota ennen kliimaksillista tapaamistaan Ramanan kanssa, mutta aloittaessaan opettamisen hän vaati aina, ettei itseoivaltamiseen tarvita mitään ponnisteluja.

Papajin suhtautuminen itsetutkimukseen oli "Tee se kerran ja tee se oikein". Ramanan oli: "Tee sitä intensiivisesti ja jatkuvasti, kunnes oivallus koittaa". Vaikka et koskaan voinut saada Papajia myöntämään, että hänen ja hänen Gurun opetusten välillä oli eroja, he eivät selvästikään olleet yhtä mieltä ponnisteluista.

Kysymykseen vaivattoman tilan ja sydämessä pysymisen tilan välillä, viittaa Lakshmana Swamyin. Hän on yhtä mieltä Ramanan kanssa siitä, että tarvitaan kovaa, jatkuvaa yritystä itseoivallukseen saakka. Hän sanoo myös, että mieli voi pyrkimällä päästä vaivattomaan ajatus vapaaseen tilaan, mutta ei pidemmälle. Jos tämä tila on saavutettu ja jos jollain on onni olla itseoivaltaneen Gurun kanssa, niin Itsen voima vetää mielen sydämeen ja tuhoaa sen. Ponnistuksettomassa tilassa mieli on edelleen olemassa, mutta kun pysyy Sydämessä, se on poissa.

Papaji myönsi, että meditaatiolla ja ponnistelulla oli rajoitettu hyöty. Hän toisinaan sanoi, että intensiivinen meditaatio ansaitsisi punyat tai hengelliset ansiot, joita tarvitaan, jotta meillä olisi mahdollisuus istua itseoivaltaneen olennon kanssa. Kun se tapahtuu, ponnistusta ei enää tarvita. Itse asiassa se on haitallista. Kun tapaat Gurun, valaistuneen olennon satsangissa oleva Itsen voima ottaa tilanteen haltuun ja antaa ne tulokset ja kokemukset, joihin mieli on valmis.

Kaikki tämä vaikuttaa todennäköisesti hämmentävältä ja ristiriitaiselta. Opettajat, joista olen kirjoittanut, ovat eri mieltä perusteellisesti ponnistelusta ja sen roolista itseoivallukseen, mutta he kaikki ovat yhtä mieltä siitä, että oleminen itseoivaltaneen olennon läsnäolossa on suurin apu valaistumiselle. Voin sanoa omasta kokemuksestani, että kun ihminen on sellaisten olentojen lähellä, mieli putoaa pois omasta tahdostaan.

RS: Arjuna Nick Ardagh kertoo kirjassaan "Rentouttavaan selkeään näkemykseen": "Viime vuosina itseoivalluksen helppous on lisääntynyt dramaattisesti. Itse asiassa, lännessä on alkanut eräänlainen "epidemia", jossa herännyt näkemys on tulossa entistä paremmin saataville. "Minusta tuntuu, että Arjuna viittaa tässä välähdyksiin, ei itseoivallukseen ja ihmettelyn, ovatko ne nykyään yleisempiä kuin he ovat olleet Intiassa vuosituhansien ajan. Ehkä todellinen ero on, että intialaiset eivät pitäneet näitä välähdyksiä erityisen epätavallisina tai huomionarvoisina.

DG: En usko, että lännessä tai missä tahansa muualla on olemassa itseoivaltamisen epidemia. Mielestäni täydellinen itseoivallus on harvinainen ilmiö. On varmasti enemmän ihmisiä, jotka ajattelevat oivaltaneen Itsen, mutta uskon, että he pettävät itseään.

RS: Joidenkin länsimaisten advaita-opettajien mukaan, jotka väittävät noudattavansa Sri Ramanan opetuksia, itseoivallus on kaksiosainen prosessi. Ensinnäkin tapahtuu herääminen, väliaikainen kokemus ei-kaksinaisuudesta ja egottomuudesta. Toinen askel on vakauttaa tämä heräämisen kokemus, tai toisin sanoen tehdä siitä pysyvä. Mutta kun luin Mathru Sri Saradasta kirjassasi "No Mind - I am the Self", saan aivan toisenlaisen kuvan. Hänen tapauksessaan pysyvä herättämiskokemus saattoi olla tarpeen, mutta se ei sinänsä ollut riittävä. Hänelle itseoivallus tapahtui vasta, kun hänen mielensä laski sydämen keskukseen ja liukeni pysyvästi. Minusta tuntuu, että hän olisi voinut pysyä 'herätetyssä tilassa' loputtomiin ilman tätä sydämeen laskeutumista. Kommentoisitko tätä?

DG: Kun egottomuus ilmenee, ei ole ketään, joka pystyisi vakauttamaan tai menettämään kokemuksen. Nämä kokemukset tulevat ja menevät. He menevät, koska mielen vasanat vahvistavat

itseensä. Kun ne ilmaantuvat, jatkat harjoittelua. Tämä on Gitan klassinen resepti ja sitä myös Ramana opetti. Pysy hereillä, ole tarkkaavainen ja aina, kun mieli karkaa, vedä se takaisin.

Istun Saradamman kanssa Gudurissa 80-luvun alussa

Mathru Sri Saradan suhteen mielestäni viitat kokemukseen, joka hänellä oli juuri ennen kuin hän oivalsi itsensä. Hänen mielestään hänen mielensä oli kuollut, koska hän pysyi tilapäisesti sydämessä, mutta hänen gurunsa, Lakshmana Swamy, näki, että hänen 'minä' ei ollut kuollut, mikä tarkoitti, että tämä oli väliaikainen kokemus. Hän puhui kokemuksistaan ja tuns aidosti, että 'minä' oli kuollut, mutta se ei ollut todellinen, pysyvä herääminen.

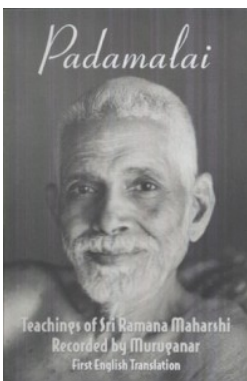
Muutamaa minuuttia myöhemmin 'minä' palasi Gurunsa avulla takaisin lähteelleen ja kuoli ikuisesti. Ennen tätä kokemusta hänen tilansa ei ollut täysin herännyt. 'Minän' lopullinen kuoleminen Sydämessä oli välttämätön prosessin loppuun saattamiseksi.

RS: Voisitko nimetä ihmisiä, jotka tänään opettavat ja jotka ovat itseoivaltaneita?

DG: Voisin piiloutua aiemman lausuntoni taakse ja sanoa, että minulla ei ole oikeutta sanoa, kuka on valaistunut ja kuka ei. Se on totta, mutta uskon ehdottomasti, että Lakshmana Swamy ja Saradamma ovat tässä tilassa. En halua kommentoida ketään muita.

RS: Mitä suunnitelmia sinulla on tulevista kirjoista ja muista töistä?

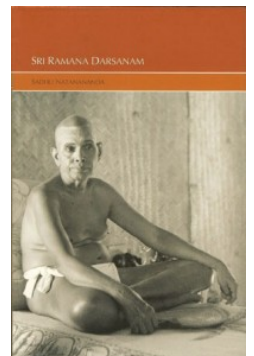
Padamalai, kokoelma Muruganarin opetuksista, joihin viitasin.

DG: Työskentelen ”*The Power of the Presence*”, kolmannen osan parissa ja toivon, että se julkaistaan muutaman kuukauden kuluessa. Sen jälkeen minulla on projekti kääntää ja julkaista osa Muruganarin runoutta tamilista englanniksi. Hän tallensi monia Bhagavanin opetuslausuntoja lyhyinä tamilijakeina ja suurta osaa niistä ei ole koskaan käännetty. Tämä on suurtyö, joka voi viedä vuoden tai kaksi. Toivon myös palaavani takaisin työskentelemään Papajin parissa lähitulevaisuudessa. Haluan erityisesti muokata 1990-luvun alkupuolelta peräisin olevia Lucknown satsang -dialogeja. Se on kuitenkin iso työ ja vie todennäköisesti vuosia. Olen hiljattain vapaaehtoisesti lupautunut tekemään kirjan kaikista Sadhu Natananandan Bhagavanian koskevista

kirjoituksista Ramanasramamille. Sovitan sen kaikkien muiden projektini väliin.

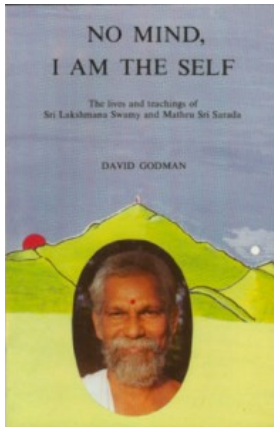
Sadhu Natananandan Sri Ramana Darsanam

Kun istun aamulla tietokonenäyttöni edessä, minulla ei ole usein aavistustakaan siitä, minkä parissa työskentelen kymmenen minuuttia myöhemmin. Saatan katsoa jotain, jota olen viime aikoina muokannut, siirtyä toiseen ja löytää toisen kirjan toisen luvun, joka yhtäkkiä kiinnittää huomioni ja kiinnostukseni. Tai voin sammuttaa koneen ja mennä ulos ja tehdä sen sijaan puutarhanhoitoa.

Olen tullut siihen tulokseen, että Bhagavan toi minut Tiruvannamalahin kirjoittamaan hänestä ja hänen opetuslapsistaan. Olen oppinut tämän kovalla tavalla. Palasin takaisin Englantiin kaksikymmentä vuotta sitten, toivoen voivan ansaita tarpeeksi rahaa palatakseni Intiaan tekemättä mitään työtä täällä. Kukaan ei ollut halukas palkkaamaan minua. Reputin jopa haastattelussa kerätä roskia Lontoon eläintarhassa. Mutta heti kun minulla oli ajatus kirjoittaa kirja Bhagavanista, kaikki asettui paikalleen. Vaikka en ollut koskaan kirjoittanut mitään elämässäni, suuri kustantaja teki kanssani sopimuksen ja palasin takaisin Intiaan kirjoittamaan. Näin syntyi ”Be As You Are”.

No Mind – I am the Self: Lakshmana Swamyn ja Mathru Sri Saradan elämä ja opetukset

Muutama vuosi ennen kuin luovuin Ramanasramam-lehden editoimisesta ja menin Andhra Pradeshiin olemaan Lakshmana Swamyn kanssa. Tarkoitukseni oli vain meditoida siellä. Olin saanut tarpeeksi kirjoittamista, mutta muutaman viikon kuluessa saapumisestani hän pyysi minua kirjoittamaan ”Ei mieltä - olen itse” kirjan. Aina kun työskentelen Bhagavanin tai hänen opetuslapsiensä kanssa, kaikki menee hyvin. Aina kun yritän tehdä jotain muuta, niin monia ongelmia ilmenee, mitään ei koskaan saavuteta tai saa päätöstä.

Opittuani tämän kokemuksestani olen nyt antautunut tähän kohtaloon. Nautin työstä ja monet näyttävät arvostavan kirjojani.

Kysyin Papajilta vuosia sitten, oliko kaikkien näiden kirjojen kirjoittaminen Bhagavanista mielen häiriötekijä.

Hän vastasi: 'Kaikki yhteydet Bhagavaniin ovat siunaus'. Otin sen ohjeena jatkaa työn tekemistä.

RS: Kiitos paljon tästä haastattelusta, David. Opin siitä paljon ja olet ollut poikkeuksellisen avomielinen.

DG: Ole hyvä.